

dør endnu. Men det ærede Medlem kunde desuden — og meget let — have faaet at vide, hvor Forslaget nu er. Det er for Tiden i det svenske „Lagraad“, som er noget helt andet end „Lagberedningen“, idet det er et Udvalg af Højesteret, som skal beskæftige sig med Forslaget, inden det forelægges for Rigsdagen. Det ærede Medlem kunde oven i Købet have faaet at vide, at „Lagraadet“ er næsten færdigt med at beskæftige sig med Forslaget og ingen væsentlige Indvendinger har at gøre mod det. Det havde været overordentlig let for det ærede Medlem at skaffe sig dette at vide, og det havde været rimeligt, om det ærede Medlem havde gjort det, naar han vilde udtale sig om Spørgsmaalet — ellers kunde han have ladet det Emne ligge. I Anledning af Kapitel 6 hævder det ærede Medlem, at Øvrigheden maa ikke gribe ind, saa længe Ægtefællerne ikke selv har opgivet Samlivet. Det er en Regel, som det ærede Medlem absolut vil have opretholdt, og han kan ikke gaa ind paa, at man indfører Lovbestemmelser, som giver Trediemand Ret og Adgang til at blande sig i Ægtefællers Forhold, saa længe Ægtefællerne ikke har ophævet Samlivet. Men det er ejendommeligt nok, at vi har en Lov, nemlig Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908, som i sin § 2 foreskriver følgende Regel: „Undrager Manden sig i Tilfælde, hvor Ægtefællerne leve sammen“ — altsaa: *hvor Ægtefællerne lever sammen* — „fra efter Ævne at sørge forsvarligt for Hustru og Børn, kan han af Overøvrigheden tilpligtes at yde Bidrag til Husholdningen og til Hustrus og Børns øvrige Fornødenheder, saaledes at Hustruen faar Raadighed over Bidraget.“ Her er en Lovbestemmelse, som giver Trediemand Adgang til at blande sig i Ægtefællernes Forhold, og som gaar lige saa vidt som den Regel, der findes i §§ 40—43 i Kapitel 5.

De indeholder altsaa for saa vidt ikke noget nyt. Disse nye Paragraffer aabner tværtimod Adgang til en lemfladigere Ordning, idet Øvrigheden kan regulere Ægtefællernes Forhold uden fuldt ud at sætte Manden i Underholdsbidrag til Hustruen. Det er kun, naar man anvender den mest vidtgaaende Regel i § 43, sidste Led, at man kommer lige saa langt ud som i § 2 i Loven af 1908. Altsaa, den mest vidtgaaende Regel i denne Henseende i det foreliggende Lovforslag gaar ikke videre end § 2 i Loven af 1908 i Retning af at kunne sætte i Underholdsbidrag. Derfor er det aldeles ikke noget nyt, der her fore-

slaas, at Trediemand skal kunne blande sig i Forholdet mellem Ægtefæller, som endnu samlever. Det er kun en retfærdigere og rimeligere Regulering af denne Indblanding. Det er desuden en af det ærede Medlem selv anerkendt Erfaring, at saadant Indgreb sker sjældent, thi Regelen i 1908 er meget sjældent anvendt. Men naar den meget sjældent er anvendt, hvorfor skulde saa § 43 i det nye Lovforslag blive saa hyppigt anvendt, at det ærede Medlem skulde have nogen som helst Grund til at sige, at den griber ind i hvert eneste lille Ægteskab? Nej, saadanne Paastande er ganske urigtige og indeholder en Overdrivelse, som der ikke er nogen som helst Grund til at fremsætte.

Det ærede Medlem er moralsk indigneret over det foreliggende Lovforslag, men han har dog ogsaa nogen Sans for det komiske, han finder det usmadeligt, at Ægtefæller ved Ægteskabets Indgaaelse skal aftale, hvorledes det skal være, hvis Interessentskabet ophæves, som han udtrykker sig. Men uagtet han er saa indigneret over det, maa han dog mere sig over, at der i Betænkningen staar, at Ægtefællerne kan træffe Aftale om, hvilke Indkøb Manden skal forestaa. Det, som morer det ærede Medlem, er, at der pag. 75 i Betænkningen staar følgende, som jeg med den ærede Formands Tilladelse er saa fri at læse op: „Saadanne Aftaler er der allerede nu praktisk Brug for, og der vil sikkert blive det endnu mere efter Reglerne i Udkastet, som netop paalægger dem begge en forholdsmæssig Del af Udgifterne og indeholder Bestemmelser om, efter hvilke Synspunkter Dispositionsretten i Husholdningsanliggender skal fordeles. Ægtefæller har derfor ofte Anledning til ved Overenskomst at fastslaa, hvorledes Forpligtelses- og Berettigelsesomraadet skal ordnes i deres Ægteskab, f. Eks. hvilke Tilskud til Husholdningen Manden skal yde, hvilke Indkøb han skal forestaa, og til hvilket Beløb Hustruens Arbejde i Hjemmet skal regnes. At en saadan Aftale foreligger, vil i Konflikttilfælde kunne være en stor Behagelighed for Parterne selv, og det vil ogsaa kunne være en meget værdifuld Vejledning for den Myndighed, der skal dømme dem imellem.“ Ja, Forholdet er altsaa det, at der her i Betænkningen gøres Rede for en Regel, som f. Eks. vil give sig praktisk Udslag i følgende Forhold: I et Ægteskab har Hustruen en lille Formue, medens det er Manden, som ved sit Arbejde i øvrigt ernærer Familien. Nu træffer de en Af-